

kroeg-met-podium omtovert tot de Scala voor de arbeider - en niemand doet 't hem na. tdj

Frank Wakefield

Ownself Blues

Patuxent 182 - USA 2009

Ownself Blues - Saratoga Ride - Flying Strings - This Is For Bill - Beethoven: Theme and Variations in D - The Runaway Train - The Old Cat Sneezed - New Camptown Races - Bach: Bourée from Lute Suite in E minor - Double Stoppin' The Blues - Sabbatical - Rockville Special - Mandolin Solo #2

Frank Wakefield, Taylor Baker mandolin

Michael Cleveland, Nate Leath fiddle

Mike Munford, Jessie Baker banjo

Darrell Muller bass **Jordan Tice** lead guitar

Audie Blaylock rhythm guitar

Franklin Delano Roosevelt Wakefield kan achteruit praten en nog veel meer. Hij werd op 26 juni 1934 geboren in Emory Gap, een klein dorp in de buurt van Knoxville. Hij groeide op op een boerderij, leerde muziek (harmonica, gitaar en bas) in de kerk en ging nooit naar school. Lezen en schrijven leerde hij toen hij 28 was. In '57 was hij verhuisd naar Dayton, Ohio; daar raakte hij onder de indruk van Bill Bolick, stapte over op de mandoline en begon samen met zijn broer Ralph de Wakefield Brothers. In 1951 traden ze voor het eerst op voor de radio en speelden gospel en oldtime. Het leidde tot een ontmoeting met Red Allen en al snel vormden ze samen de Blue Ridge Mountain Boys. Een jaar later, nadat hij nog even bij Jimmy Martin had gespeeld, begonnen Red en Frank een nieuwe groep, de Kentuckians. Even was er nog een uitstapje naar de Stanley Brothers, maar de Kentuckians werden een topband, met artiesten als (wisselend) Don Reno, Bill Emerson, Bill Keith, Chubby Wise, Scotty Stoneman, Pete Kuykendall, Eric Weissberg, noem maar op. Van '64 tot '68 speelde Frank bij de Greenbriar Boys. Ten gevolge van een auto-ongeluk lag hij een maand in coma, maar hij kwam terug. In 1972 begon hij als solo artiest, maar had ook nog zijn eigen Frank Wakefield Band. Frank staat bekend om zijn virtuositeit op de mandoline en was velen tot voorbeeld. Hij is nog steeds actief, dus werd het tijd voor een CD met dertien lange nummers. Kijk naar de titels en medewerkers en je hoeft al niet meer te luisteren om te weten dat dit heel mooi is.

Toch even gedaan. Op twee na zijn alle nummers van Frank zelf. De opening is meteen goed, met o.a. twee fiddles en een tweede mandoline. "Saratoga Ride", een beroemde paardenrace, gaat in dezelfde stijl verder. "Flying Strings" is wat apart, het lijkt een vingeroefening. Ook hier doen de twee fiddlers leuk werk. In alle nummers staat de mandoline centraal, maar doet het steeds lang niet alleen en met name Cleveland is goed op dreef. "Double Stoppin' The Blues" is een lange blues met veel herhalingen. Bij "Sabbatical" verwacht je elk ogenblik een zangstem, maar die blijft weg. "Mandolin Solo #2" is een gepast slotnummer van zeven minuten, dat Frank in z'n eentje doet. Het riekt naar klassiek. Dan zijn